

ילדי גן שחפים

מספרים:

שלג של

סביונים

בכל יום ששי הולכים ילדי גן המעין לשדה שבקצה השכונה.
הם הולכים בשורה ארוכה: מרב הגננת בראש, באמצע כל הילדים
מסדרים בזוגות, ובסוף הטור הולך טל הגן.

ילדי גן המעין אוהבים מאד את השדה שלהם. בקיץ הם
חובשים כובעים, נזהרים מהשמש החמה ומהקוצים, מחפשים
צל מתחת לעצים ושותים הרבה מים. אבל אחרי הגשם הראשון,
והשני, והשלישי, השדה החום נצבע בירוק. לאט לאט יוצאים
עשבים דקים מהאדמה, מתמתחים למעלה ופורשים עלים.
באמצע הדרך כבר מופיעים הפרחים והשדה מלא בצבעים:
סגל, אדום ובעקר המון-המון צהב. ומכל הפרחים הצהבים,
הילדים אוהבים פרח אחד קטן, שממלא את השדה בנקדות
אור: הסביון.

הם קוטפים זרים קטנים של סביונים
ומקשטים את עצמם ואת הגננים.
הם עושים ממנו עוגות סביונים
(ומכבדים את כלם, כמובן). אבל בעקר
הם אוהבים לגלות שהסביון הצהוב מלבין
פתאם והופך לסבא זקן עם שערות
לבנות, שאם נושפים עליהן הן מתפזרות
בשדה כמו שלג של סביונים.
מרב הגננת ספרה להם שהשערות הלבנות
הן הזרעים של סבא-סביון, ובכל מקום
שבו נופלת שפלה לבנה יצמח בדרך הבא
סביון חדש.

"אבל זה השדה שלנו!" קראה דנה. "אסור לבנות כאן בנינים!"
 מרב חייכה. "כשיהיה כאן בנין, יבואו לגור בו משפחות חדשות
 ויהיו בהן המון ילדים, חברים חדשים בשבילכם."
 חברים חדשים זה נהדר. אבל מה עם החברים הישנים?
 "מה יקרה לסביונים?" שאל שאולי. "גם הם יגורו בבנין?"
 מרב צחקקה ולא ענתה.
 הילדים שכחו מהשלט ורצו בשדה, ושחקו כרגיל בעוגות בצ'
 וסביונים וגם במחבואים ובתופסת.

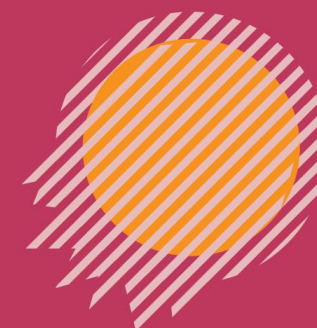
ביום ששי אחד, באמצע החרף, הלכו הילדים לשדה כרגיל.
 אבל שלא כרגיל, הם ראו פתאם שלט גדול שלא הכירו עומד
 בפתח השדה.
 ליבי רצה אל מרב הגננת. "מה זה?" שאלה והצביעה על השלט.
 מרב וטל התקרבו לשלט, קראו את הכתוב עליו ונאנחו אנחה
 קטנה.
 "מה כתוב פה?" שאל איתמר.
 "כתוב שבקרוב יתחילו לבנות בנין חדש על השדה שלנו,"
 הסביר טל.

ביום ששי הבא ירד גשם והילדים נשארו בגן.
וכך היה גם ביום ששי שאחריו.
הדרך עבר והגיע האביב.

יום ששי אחד, בסוף האביב, הסתדרו הילדים
בזוגות כדי לצאת אל השדה.
כשהגיעו אל קצה השכונה נעצרו והסתכלו
בפליאה: בתוך השדה עמדו שלושה טרקטורים
צהבים. הם לא עבדו, לא היו בהם נהגים.
הם רק עמדו שם, צהבים כמו פרחים ענקיים
ומשנים. הילדים אהבו להסתכל על טרקטורים
ולכן הקיפו אותם ואפילו שלחו יד כדי לגעת
בהם, אבל טל ומרב לא הרשו להם לטפס על
הכף הנהדרת או על הגלגלים הגדולים. תכל.
"ביום ששי הבא נצטרך למצא לנו שדה אחר,"
אמרה הגננת מרב.

פתאם הבחינו הילדים שחלק מהשדה חפור.
מצד אחד של הטרקטורים היו בשדה שלהם
עשבים ירקים ופרחים צהבים, ומהצד השני –
רק בורות חומים.

"איפה כל הסביונים כאן?" שאלה ליבי.
"הם פנו מקום בשביל הבנין החדש," ענתה
מרב. היא קראה לכל הילדים והראתה
להם איפה מתר להם לשחק ואיפה אסור.
לטרקטורים ולבורות היה אסור להם להתקרב.
הילדים רצו ברחבי השדה והכינו עוגות
מחול, מים וסביונים. על פני השדה כבר
התרבו הראשים הלבנים של סבא-סביון,
והילדים נשפו בהם וראו את הזרעים עפים
ברוח וצובעים את השדה בלבן. השעות עברו
והילדים כבר היו צריכים לחזור לגן לקבלת
השבת, אבל היה להם קשה להפרד מהשדה.

"לא נוכל לחזור לכאן?" שאל שאולי.
 "נמצא שדה חדש," ענה לו טל.
 ליבי החזיקה בידיה זר צהב כדי להכניס
 לאגרטל בגן.
 "אבל מה יהיה עם הסביונים כאן?" שאלה.
 "אין הסבאים יפזרו את השלג שלהם? איפה
 יצמחו סביונים חדשים?"
 "אולי נעביר את השדה למקום אחר?" הציעה
 דנה.
 אבל אין מעבירים שדה?
 "יש לי רעיון!" אמרה ליבי ולחשה אותו לכל
 ילדי הגן. זה היה רעיון נהדר.

ילדי גן המעין חוזרים מהשדה בשורה.
 כל אחד מהם מחזיק בידו זרי סבא-סביון
 לבנים. לכל ארך הדרך הם נושפים, נושפים,
 נושפים... הם נושפים אל גנות הבתים, אל הגנה
 הצבורית, אל כל מקום שיש בו אדמה.
 שלג לבן מכסה את השכונה. שלג של סביונים.
 בחרף הבא יצמח בגין חדש בקצה הרחוב
 והמון המון סביונים צהבים; הילדים של השדה
 ושל סבא סביון, יכסו את השכונה כלה.

אלופי מחזור

גן שלנו מה נחמד הוא
תמונות מהווי הגן

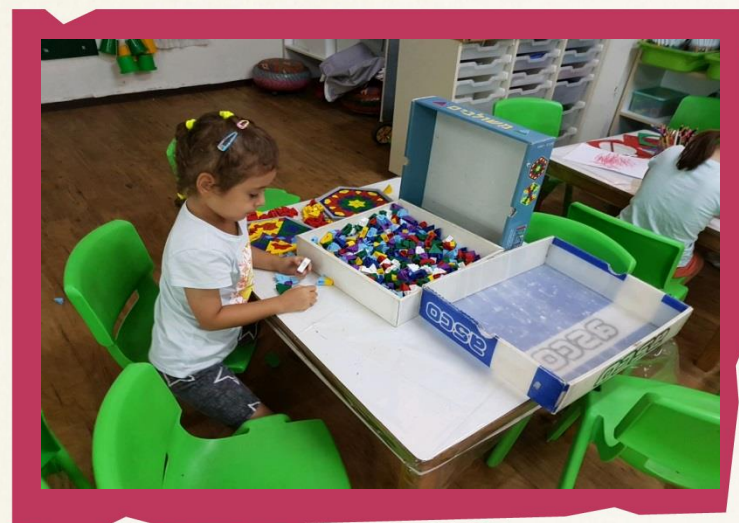
לשנה טובה ומונוקה

שותלים בגינה

שנה חדשה בפתח

כתבה: רינת פרימו

איירה: מאיה איש-שלום

הוצאת ידיעות ספרים

השנה חגגנו 70 שנה למדינת ישראל עם היוזמה
"הסיפור של ילדי הגן" של ספריית פיג'מה.
בחרנו יצירה ישראלית, ספר שאתבנו במיוחד.
קראנו אותו יחד ונהנינו. הכנו תלבושות ותפאורות,
התחפשנו, הצטלמנו וזו התוצאה.

* השימוש בטקסט באדיבות המחברת ולשימוש בספר זה בלבד.